

Reidar Hole 1966-2014

PSY
KOL
OGI

PUBLISERT 5. februar 2015

Jeg ble kjent med Reidar på Steinkjersannan sommeren 1985. Vi møttes en måneds tid etter at vi hadde tatt grunnfag i psykologi på hvert vårt universitet, i Trondheim og i Oslo. Etter militærtjenesten i Trøndelag flyttet vi til Oslo, og bodde i studentkollektivet vårt gjennom hele studietiden frem til vi avla eksamen våren 1992.

Vi ble raskt nære venner som delte mye, både i form av felles interesser, for psykologi, sport, fjellturer, deltidsjobbing, og friske fester i kollektivet. Vi var sammen omtrent hver dag hele tiden, lo mye og hadde det veldig fint. Reidar var en uvanlig glad gutt som alle likte fordi han var i så godt humør, imøtekommende, positiv – og ikke minst spesielt god til å danse. Han hadde god humor.

Reidar ble en sentral person på kullet vårt, og utviklet vennskap og knyttet relasjoner til mange av dem vi studerte psykologi sammen med. Han var både omsorgsfull og den som kunne utfordre med direkte spørsmål, påstander og observasjoner. Reidar var flink til å planlegge og organisere, og tok ofte ledelsen for gruppearbeid og prosjekter. På fritiden trente han mye, danset blant annet jazzballett og spilte frisbee. Vi fire som bodde sammen i studentkollektivet i seks år, ble venner for livet.

Reidar var en uvanlig dyktig og kreativ psykologistudent, og fullførte studiene som en av de beste blant oss. Faglig var han opptatt av å integrere ulike teoretiske og metodiske perspektiver, og å tydeliggjøre hvordan de kunne utfylle hverandre og danne grunnlaget for best mulig psykologisk praksis. Her skilte han seg fra dem som er opptatt av forskjeller og motsetninger mellom ulike psykologiske retninger, og han utviklet tanker som pekte fremover mot rollen han fikk innenfor det tverrfaglige rusfeltet i helsetjenesten i de kommende årene.

De første par årene som psykolog jobbet Reidar som studiekonsulent ved Psykologisk institutt, og var også engasjert i Prosjektforum for arbeidslivsstudier ved SV-fakultetet. Kort tid etter startet han sin karriere i rusfeltet som klinisk psykolog og sjefpsykolog ved Ullvin behandlingssenter. Han var en pioner innenfor legemiddelbasert rehabilitering, og ledet de neste syv årene senteret for legemiddelbasert rusbehandling i Midt-Norge. De siste åtte årene av arbeidslivet sitt var han prosjektrådgiver og fagdirektør ved Rusbehandling Midt-Norge. Han var også engasjert i å lage nasjonale retningslinjer for rusmiddelområdet på oppdrag fra Helsedirektoratet.

Da han døde, arbeidet han som psykologspesialist ved Trondheims klinikken og hadde nylig publisert læreboken *Forebygging og behandling av rusproblemer* om rusforståelse, forebygging og behandling av rusproblematikk. Reidar var kjent som en sterk fagressurs og en utadvendt leder som med sitt vinnende vesen var en pådriver for faglig utvikling i hele rusbehandlingsmiljøet.

Reidar og jeg var nære venner i 30 år. Vi holdt kontakten i årene etter at Reidar flyttet til Trondheim med ektefellen Maria og de to barna Edvard og Nora. Vi møttes regelmessig i Trondheim eller i Oslo, vi var koordinatorene for Psykologforeningens fellesprogram, og vi møttes i sommerferiene sammen med familiene våre.

Reidar satte varige spor hos de som fikk gleden av å bli kjent med ham og hos de som møtte ham i profesjonelle sammenhenger. Ingen av oss som kjente Reidar kan forstå hvorfor han avsluttet livet sitt. Vi husker ham som en optimistisk og glad ung mann som alltid visste råd og alltid hadde overskudd til andre.

Knut Ivar Karevold

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 52, nummer 2, 2015, side 170